

Μητροπόλεως· ἐπανελθὼν δ' οἶκαδε, τῇ 1825, ἀπεβίωσε τὸ ἐπὶ ὅντος ἐν Ρωσσίᾳ παρὰ τοῖς οἰκείοις αὐτοῦ ἡμέρα.

Ὁ Κόμης Ῥοστόπσιν, κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν αὐτοῦ, ὑπῆρξε τὸ χάρμα τῶν ἀριστοκρατικωτέρων αἰθουσῶν τῆς συνοικίας τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐκλεκτὸν συνεκέντρον περὶ ἑαυτὸν ἀκροατήριον, μετὰ περισσῆς προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐνωτιζόμενον τὰ ποικίλα ἐπεισόδια τοῦ πολυταράχου βίου αὐτοῦ. Κατὰ τινα τῶν ἐσπερίδων τούτων θελκτικῇ τις Δέσποινα διετύπωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐπιφανοῦς Ῥώσσου Στρατηγοῦ, ὅστις τὴν ἐπιούσαν ἐσπέραν ἔσπευσε νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτῇ ἐν ἀπλῷ φύλλῳ χάρτου τὰ Ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ εἰς δεκαπέντε βραχύτατα Κεφάλαια, ἅτινα ἔγραψεν ἐντὸς δέκα πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ὁ Κόμης Ῥοστόπσιν ἦν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν πολυκύμαντον βίον φυσιογνωμία ἰδιόρρυθμος καὶ εἰς ἄκρον ἐκκεντρική· ὡς δ' ὡμολόγει ἐν τοῖς ὡς εἴρηται Ἀπομνημονεύμασιν, ὑπῆρξε κατ' οἰκίαν βούλησιν πείσμων ὡς ἡμίονος, ἰδιότροπος ὡς γυνὴ φιλάρεσκος, εὐθυμος ὡς παιδίον, ζωηρὸς ὡς ζέον ὕδωρ καὶ δραστήριος ὡς ὁ Βονοπάρτης· μὴ δυνηθεὶς δὲ πώποτε νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν ἔσχε τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀχαλίνωτον καὶ ἀπέκτησε τὴν ἔξιν τοῦ σκέπτεσθαι γεγονυῖα τῇ φωνῇ, τοῦθ' ὅπερ προσεπόρισε μὲν αὐτῷ στιγμιαίας εὐχαριστήσεις, πλὴν καὶ περίσσειαν ἐχθρῶν.

Ἐν κατακλείδι τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτοῦ, ὁ Κόμης Ῥοστόπσιν, ἔχων ἀφορμὰς νὰ μυσαττηται τὸ δημόσιον φρόνημα ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸ τὴν ἐπομένην ἀποστροφὴν:

«Βρωμοδημόσιον!!! Παράχορδον ὄργανον τῶν ἀνθρωπίνων πα-
 »θῶν, ὅπερ ὑποῖς ἄχρῃς οὐρανοῦ καὶ καταβυθίζεις μέχρι βορβό-
 »ρου, ὅπερ ἐγκωμιάζεις καὶ συκοφαντεῖς χωρὶς νὰ γινώσκῃς τὸν
 »λόγον! εἰκὼν τῆς κακοδαιμονίας, ἡχὼ σεαυτοῦ, παράλογε τύραννε,
 »δραπέτα τοῦ φρενοκομείου, ἀπόσταγμα τῶν θανασιμωτέρων δηλη-
 »τηρίων καὶ τῶν λεπιοτέρων ἅμα ἀρωμάτων, ἀντιπρόσωπε τοῦ Σα-
 »τανᾶ ἐπὶ τῆς γῆς, Ἐρινὺς φέρουσα τὸ προσωπεῖον τῆς Χοι-
 »στιανικῆς ἀγάπης!!! Δημόσιον, ὅπερ νέος ἐφοβήθη, ὥριμος ἀνὴρ
 »ἐσεβάσθη καὶ γέρον περιεφρόνησα, πρὸς Σὲ ἀφιερωτὰ τὰ Ἀπο-
 »μνημονεύματα μου ταῦτα...»

ΜΙΧ. Γ. ΛΑΛΠΡΥΝΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ

ΠΛΕΙ τὸ καλύβι, γκρέμισε! Γύρω ἔξερὰ τὰ δέντρα,
 χέρσα τ' ἀμπελογώρεφα, σπασμένα κ' ἡ βουνέντρα,
 τοὺς τάφους! ἀσυμπόνετα τοὺς ἐπνίξαν τὰ βᾶτια.
 —Γονιοί μου, ποίος σᾶς τᾶκλεισε πονόψυχος τὰ μάτια;

ΖΗΣ. ΣΙΑΒΕΡΗΣ